

РЕШЕНИЕ

№ 637

гр. София, 04.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **13145** по описа за **2019** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] срещу решение /без номер/ 02.10.2019 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 7048/2019 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 98 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-244/12.03.2019 г. издадено от член на Комисията за финансов надзор (КФН).

С оспореното НП на ЗД [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лева на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 вр. чл. 644, ал.1, т. 2 от Кодекса за застраховане (КЗ), за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ, във вр. с параграф 1, т. 51 от ДР на с.з.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно, постановено при непълнота на доказателствата, при допуснати съществени процесуални нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Касаторът, излага съображения, че след като в съставения АУАН, АНО не е повдигнал обвинения, че нарушението е извършено в условията на повторност, то той няма право да налага наказание за това в НП. Счита, че не е правилно определена датата на извършване на нарушението. Позовава се на изтекла погасителна давност. Развиват се и съображения за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и несъответствие на наложеното наказание на целите

на административното наказване по чл. 12 от ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателното постановление.

В съдебното заседание редовно призован, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрисконсулт Г., който оспорва жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде оставена без уважение.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя. В оспореното решение е прието, че на 16.07.2018 г. г – н Х. С., от [населено място] е предявил претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение на основание по застраховка „Гражданска отговорност“ за настъпило застрахователно събитие - ПТП, в следствие на което е настъпило увреждане на лек автомобил „Рено – Лагуна“, с рег. № Н3292АХ. Представени са доказателства пред застрахователя за основанието и размера на претенцията. На същата дата бил извършен и оглед на увреденото МПС, което се явява последното представено по преписката доказателство по смисъла на чл. 106 от КЗ. На 28.08.2018 г. е извършен допълнителен оглед на автомобил. От този момент нататък започнал да тече срока по чл. 108 КЗ, като не били изисквани допълнителни доказателства от застрахованото лице, имащи значение за установяване на основанието и размера на претенцията. Следователно от огледа на автомобила на 16.07.2018 г. но не по – късно от 17.07.2018 г. е започнал да тече 15 дневния срок, в който е следвало застрахователя да се произнесе по молбата. Нарушението е извършено на 07.08.2018 г.

Дружеството е изплатило застрахователното обезщетение в размер на 538,56 лв. по претенцията на 28.11.2018 г.

Към преписката е приложено наказателно постановление № Р-10-188/28.03.2017 г., влязло в сила на 13.10.2017 г., с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция за неизпълнение на законово задължение по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

За констатираното неизпълнение на законово задължение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р -06 - 1428/17.12.2018 г., връчен на представител на дружеството, който го е подписал без възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от технически сътрудник А. на 18.10.2019 г. Жалбата е подадена, чрез СРС на 18.10.2019 г. /вх.

1066318/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав касационната инстанция.

Съгласно разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ е застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15-дневен срок от представяне на доказателствата, изискани на основание чл. 106 от КЗ, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. Съгласно чл. 106, ал. 1 КЗ застрахователните претенции се завеждат по реда и в сроковете, предвидени в застрахователния договор пред застрахователя, като последният е задължен да удостовери всяка заведена пред него претенция (чл. 106, ал. 2 КЗ). Самото удостоверяване е правно релевантен факт от категорията на юридическите събития, при настъпването, на който за застрахователя възниква задължение да разгледа застрахователната претенция и да се произнесе по същата в законово установения срок, като я уважи или откаже да изплати обезщетението (арг. чл. 108, ал. 1 КЗ). В конкретния случай дружеството е било длъжно да се произнесе по претенция № [ЕГН]/24.08.2018 г. в срок до 19.09.2018 г. вкл. За извършеното нарушение нормата на чл. 108, ал. 1 КЗ предвижда имуществена санкция от 1000 до 20 000 лева.

Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р-10-188/28.03.2017 г., влязло в сила на 13.10.2017 г. за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2 000 до 40 000 лева. По отношение на така наложената санкция малко над минималния предвиден размер, настоящият състав на АССГ намира за правилно определена.

В разглеждания случай се касае за обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна регулативна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането – обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 644 от КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове. Във връзка с изложеното в случая не може да се приеме, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Неоснователно е възражението на касатора за настъпила абсолютна погасителна давност. Деянието е извършено на 07.08.2018 г., т.е. след изменението на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК с ДВ, бр. 26/06.04.2010 г. Видно от разпоредбата - за глоби давността е 3 години, като съответно абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК, е 4 години и

половина и същата не е настъпила - същата ще изтече на 07.02.2023 г.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 02.10.2019 г., постановено по нахд № 7048/2019 г. на СРС – НО, 98 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за Финансов Надзор, на основание чл. 63, ал. 2 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 13145 по описа за 2019 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.